

Kosztolányi Dezső

Meztelenül

*Mercator
Stúdió*

Felelős kiadó a Mercator Stúdió vezetője.

Műszaki szerkesztés, tipográfia: Dr. Pétery Kristóf

ISBN 978-963-607-623-8

Mercator Stúdió, 2009

Mercator Stúdió Elektronikus Könyvkiadó
2000 Szentendre, Harkály u. 17.

www.akonyv.hu

Tel/Fax: 06-26-301-549

Mobil: 06-30-305-9489

e-mail: peteryk@t-online.hu

KOSZTOLÁNYI DEZSŐ

MEZTELENÜL

(1928)

Tartalom

Csomagold be mind	6
Vigyázz	7
Szegények	9
Az apa	10
Magánbeszéd	11
Csendes viszontlátás	12
Tanár az én apám	13
Rózsaszín lámpa	14
Nők	15
Szerelem	17
Lankadt ibolya	18
Pille	19
Francia lány	20
Repülő ifjúság	21
Szeretet	22
Özvegy a villamosban	23
Gépírókisasszony	24
Egy rossz költő mily megindító	25
Kalauz	26
Beteg	27
Vidék nappal, éjszaka	28
Régi dajkánk egyetlen öröme	29
Hetedhétország	30
Vágy eltévedni	31
Költő	32
Intés az öregebbek tiszteletére	35
Boldog, ihletes napjaim	36
Bekötött szemmel	37
Piac	38
Krúdy Gyula	40
Nagy a reggel	41
Ha játszanak a gyermekek...	43
Tömeg	44
Aki ma meghalt	47
Temetők	48
Vendégség közben	49

Utolsó kiáltás	50
Zászló	51
Régi pajtás szemüveggel	52
Anya	53
Színésznő	54
Egy hang	55
Indulatszavak	56
Elégia	57

Csomagold be mind

Csomagold be mind, ami volt, ami régen
volt, ami édes, mind csomagold be,
ami több, mint játék, szerelem, több, mint
élet is, a kincseim csomagold be,
régi szavam, az aranyt, kevélyen
csengő rímeim, melyekkel magasan
röpültem a többi fölött, s ékes igéim,
mind-mind csomagold e batyuba,
abba, amit hoztam, s hagyd az úton másnak,
hogy hősi-igazul járjak egyedül,
egyszerű ember az egyszerű földön,
s meztelenül legyek, amint megszülettem,
meztelenül legyek, amint meghalok.
Nyugtalanok az én reggeleim, és éjjel
hatalmas hang kiabál újra belőlem.
Ruhátlan és hústalan zúg el a lelkem,
nem illik hozzá az ifjúi parádé.
Úgyse soká tart már számomra e földi
vándorlás, tíz évig vagy húsz évig, aztán
elromlik a test, mely zárja hüvelyében
lelkemet, és egészen lélek leszek. Adj hát
vetközni most erőt, érezni e kevés
időre magamat s a világot, te nagy
igazság, szeretet s még nagyobb igazság,
fájdalom. Te adj a szemeimre könnyet,
mert könny nélkül én csak nem-látó, vak vagyok.

Vigyázz

Vigyázz.

Ez a nagy pillanat.

Egy ember jön feléd, bemutatkozik,
már tárja kezét, most lát legelőször,
rád néz,
és elviszi majd az arcod, a hangod,
s őrzi.

Lélek csak az ember a többi
emberek lelkében,
törékeny gondolatokból faragott,
száztitkú, halovány emlék,
mely néha a fellegekig magasul.

Légy méltó e testvér
áhitatos várakozására,
s remegjen által a tudat,
hogy most történhet valami,
ami még nem volt,
mióta áll a világ,
s Isten kezében se reszketett úgy
sáranyagod, mint most
az ő kezében,
ki megteremt igazán,
fényből, szeretetből,
Ő, a te rokonod,
Ő, a te Urad, Istened.

Nézz rá,
büszkén s alázatosan is,
mint aki megszületett és aki meghal.
Ne félj.

Röpítsd feléje a te életed
s egyedülvalóságod, mely neki
oly idegen,
hogy beleborzong
és megért.

Légy őszinte, tiszta, bátor.
Adj példát.

Szemvillanás csak, s kész a bűn,
és az örökre tart,
örökre büntet,
öngyilkos haraggal,
és összetöri az emlékedet,
téged.

Ne hazudj.

Ne halj meg.

Élj benne.

Ez a nagy pillanat.

Vigyázz.

Szegények

Te elfelejtéd, hogy délben mit ettél,
kivel beszéltél tegnap, ki az ellenséged, barátod,
mert gazdag vagy s feledékeny.

Ugy elhagyod emlényeid, mint kiolvasott
újságaid a gyorsvonatok hálófülkéiben,
s robogsz tovább,
köszönve ennek, mosolyogva emerre,
igen szórakozottan.

De a szegények még most is tudják,
mit mondtál te nekik öt évvel ezelőtt,
hogy végigmentél a budai utcán,
s megsimogattad szőke kislányok fejét,
ki azóta

ott porlad a tabáni temetőben.

Óvják ők azt, ami élet,
félreteszik, amit csak megérintett,
mint azt a siralmas bádogdobozt, amelyben
cigarettát tartottak valaha mások.

A szegények virrasztanak,
vigyáznak mindenre,
élnek tehelyetted is,
és nem felejtenek.

Az apa

Mily gyorsan távolodsz a nagy időben
tőlem, fiam.

Már idegesen kelsz föl az ebédttől,
eltűnsz, szaladsz.

Újságot olvasol, amikor beszélek,
kurtán felelsz.

Barátaiddal vagy. Üres a szobád.

Üres a lelkem.

Nem látod arcomon botor szerelmem.

Nem veszel észre.

Csikorgó hangom iszonyú tenéked.

Nehéz a kezem.

Anyád lett megint egyetlen barátnőm.

Véle beszélek.

Halkan említem hancúzó korunkat.

Hogy meg ne halljad.

Így hagytam el egykor én is apámat.

Ő is így ment el.

Nehéz sóhajjal, büszkén, átkozottan,
vissza se nézve.

Ő e magány a régihez hasonló,
mikor még nem éltél.

A reggelek hamut szórnak fejemre,
szürkék a delek.

Este a kertben nézem az eget,

a fákat, a lombot,

s kérdelem magamtól, miért nem érti
gyümölcs a törzset?

Magánbeszéd

Az életet szerettem. Azt, ami lüktet,
azt, ami vágat a vér rohamán.
És szíveket gyűjtöttem. Elhanyagolt,
kedves főket, jó aggok kékerű,
áldott kezét, kisgyermek csodás,
seprős-pillájú, bűvös szemeit.
Mostan természetesen kiabálok,
izgága dühvel csapdosom üres
kezem. Jaj, jaj, én eszelős
gyűjtő, felsült, rossz üzletember,
nagyalátó fajankó, mit műveltem?
Gyűjtöttem volna inkább szívtelen,
durva követ, goromba vasércet,
halomba rakva, mind-mind itt maradna
vigyázva elfogyó életem hideg
vigyorral, mint zsugorit az arany.
De megvesztem azért, mi elveszendő,
imádtam én a legtöbbet, mi széthull
s romlandóbb, mint a málna, vagy a hal.

Csőndes viszontlátás

Leszállva a vonatról azonnal elhajtattam öcsémhez,
ki orvos vidéken
s dolgozik hajnaltól napestig,
hogy megéljen feleségével és kislányával.
Nehéz volt a szívem.
Az ősz ragyogott köröttem, a késő
délután susogott, millió arany-levelével
s arany-dalával.
Egy éve nem láttam. Szaladtam a lépcsőn.
Ő a rendelőben ült,
háttal az ajtónak,
olvasott a csöndben,
mely az ő csöndje volt már, csak az övé.
Álltam a küszöbön soká, sokáig,
és néztem, hogy egy év alatt
egészen megőszült rövidrenyírt haja,
alázatosan s egyszerűen.
Mozogni kezdtem. Fölkelt meglepődve.
Mindketten mosolyogtunk, megcsókoltuk egymást.
Nem igen tudtunk beszélni,
mert észrevette ő is,
amit én észrevettem,
s megállapodtunk abban, hogy este együtt
vacsorázunk.
Aztán egyedül bandukoltam az utcán,
reá gondolva, kit távoli, pesti
éjeimen most is úgy érzek, karikával,
labdával, zöldbojtos szalmakalapban.
Magamra is gondoltam és a sarkon
egyszerre megláttam a nyugodt levegőben,
egy fal mögött,
a temető fáit.

Tanár az én apám

Tanár az én apám. Ha jár a vidéki városban, gyermekek köszöntik ősz fejét, kicsinyek és nagyok, régi tanítványok, elmúlt életükre emlékezve, lassan leveszik kalapjuk. Mint az alvajárók, kik másfelé néznek. Hentesek, ügyvédek, írnokok, katonák, s olykor egy országos képviselő is. Mert nagy az én családom. Nagy az én családom. Kelettől nyugatig, nyugattól keletig. Nagy a mi családunk. Mikor vele megyek, fogva öreg karját, vezetve az úton, a szívem kitágul, s szívek közt énekel elhagyatott szívem. Az én édesapám az emberek apja, s én az emberek testvére vagyok.

Rózsaszín lámpa

Minden fővárosban
lángol a ködből,
a harmadik vagy negyedik emeletről
egy rózsaszín lámpa.
Úgy ég a meredek
háztetők zavarában,
fönn a telefondrótok közt, a sötétben,
mint a mennyország,
mint gyermekkorom kis betlehemje,
mint az ismeretlen szerelem
elveszett paradicsoma.
Mily borzas hisztérika
tollázkodik alatta,
fejfájósan kavarva rumos teáját,
sűrű cigarettafüstben
olvasva egy
ponyvaregényt?
Mily elvált asszony cifrázza föl
az ócska, színes papírronggyal
elrontott életét?
Én nem tudom. De este, ha fázom
és céltalannak látszik az útam,
úgy nézek erre az ablakra,
mint egy kutya,
s ha fölmennék, talán
örökre ott maradnék.

Nők

Nem kamasz-szerelem kis hevületében
beszélék.

Az élet közepén, megkoszorúzva női karoktól
vallok,

nők, rokonaim.

Most már elmondhatom, hogy oly közel voltatok hozzám,
mint senki más,

s szeretlek is benneteket.

Zavarosak, mint én,

termékenyek, mint én,

zavaros források, melyekből aranyat mostam,
igazi aranyat.

Természet tündérei, szeszélyesek és kiszámíthatatlanok,
de igazabbak

a meddő gondolatnál,

a büszke hazugnál,

a csontos, ijesztő, gyilkos férfinál.

Hová is futhatnék én,

kócos fejemmel,

költészetemmel,

rettenetesen cikázó tétovasággal,

ha nem volnátok ti,

megértők, megbocsátók,

elvtelen szentek,

jámbor pogányok,

bizonytalan jók,

valóság hú sáfárjai.

Ha varrtok, vagy vaját mértek,

kirakatot szemléltetek komolykodó szakértelemmel,

s hócipőben topogtok, kecsesen, de balogul is, mint az albatroszok,

fölkacagok az örömtől, hogy vagytok,

és én is vagyok mellettetek.

Hozzátok kötözött engem a végzet,

örökkévalóan,

köldökzsinórral, azután a vágyak

eleven kötelével,

hogy mélyetekben keressem az utat az élet felé,
s öletekbe ejtsem le terhes koponyámat.
Nem egy, hanem mindegyik.
Mindegyik leányom, mindegyik feleségem,
mindegyik barátnőm, rejtélyes kedvesem.
Mindegyik anyám.

Szerelem

Emlékszel-e még erre? Lángoló fejjel,
lángoló karral, lángoló lábbal
rohantál az éjszakába, kigyújtva az eget,
gyalog és kocsikon, a találka helyére,
sokkal előbb, mint ő jöhetett volna.
Mégis jobb volt ott. Égni, egyedül is,
mint eleven fáklya. Ott valami érzett
belőle, ígéret, az a jó jövődő,
mely majd eljön oda, s a semmiség, üresség,
minden, mi körülvett, az idegen világ is,
ő volt már. Ott volt már az ő távolléte.

Lankadt ibolya

Lankadt ibolya forró délelőttön
ez a lány. Szája keserű, fáradt.
Úgy mosolyog, hogy fáj, s régi álmok
kísértetei játszanak árnyas, nagy szeme körül,
halovány arcán pedig a múlt emlékezik,
mindenre, ami volt. Kopott és megdicsőült.
Szórakozottan megy az utcán. Otthon
sír. Nevetése zavart, mint a szegény
lányok, kik félnek, hogy megsértik,
vagy lenézik őket. Nyúlszőr-boáját is
azért viseli, hogy alkalomadtán
legyen mivel védekezni, formálni
fejét, s maga elé tarthassa, vagy belé-
harapjon. Sokat szenvedett nagyon.
Kevés öröme volt. Megcsalták, félrelökték.
Harminchárom éves. Mint Krisztus
abban az időben, mikor keresztre feszítették.

Pille

Te mindig hátratekintesz, vagy mindig előre szomorú szemeiddel. Figyeld inkább e pillét, mely most erre röpül, egymásra ájult, őrzöngő fejeink közt, teleszívja magát a méz örömeivel, szárnyait veregetve ragyog a napban, s úgy táncol hátra-előre, mint emlék, útravaló, el-nem-múló ajándék, a múltra, jövőre, hogy szinte mozdulatlan, és túl a bolond időn áll, mint az örökkévalóság.

Francia lány

Még meg se láthattál,
még észre se vehetted,
hogy észrevettelek,
Marcelle,
pincérlány, a rövid fekete selyemszoknyádban
s a fehér kötényeddel,
már az ajtóban azonnal tizenöt különböző kis mosoly
indult meg, habozva,
az orrodról, a homlokodról, a füledről,
a hajadról, az álladról,
a két halvány-rózsaszínre festett arcodról,
a szájad, a szájad,
a szájad felé:
s játszva remegtek, alig láthatóan,
türemkedve tusáztak egy darabig, majd hirtelen
egybefutottak, és te összefogtad
művészi kézzel,
egyetlen kecses, furcsa mosollyá,
és mikor odaértél a helyemhez,
mint egy kertésznő,
leejtetted elébem.

Repülő ifjúság

Mért mozdul meg bennem még egyszer ily zölden,
ily vad zokogással e homályos tavasz?
Mért hallom az ágyból a fiatal fákat suttogva beszélni, nyújtózva ropogni
minden éjszaka zárt ablakaim mögött,
mint lőporos tornyok vidám robbanását?
Mért látom a nőket, az alvó lányokat s a már rég-fölébredt, minden-tudó,
éber bölcsős és koporsós asszonyokat sovány
combjaikkal, boros kupáknál kacagni kétesen,
táncolni, cseresznyevirággal, virrasztó szemükkel és fehér
koszorúval, mézes mellükön egy hosszú harapással,
derengő erdőkön mosolyogva édes és szfinkszes bánattal, s az undok
találkahelyeken selyemsuhogással beszökni a tilos ajtókon, a kertés
kávéház lámpái alatt, ifjúságom,
s még egyszer a földet, egyszerre-egészen, kavarogva teljes csodás
zűrzavarral, felülről tekintve, oly roppant magasból és úgy közeled-
ve,
mint a repülő, ki
már hull lefelé a gépből kiesve, egyedül a légtérben szélesen ívelő, kitárt
karjaival,
hogyan mikor lebukik, még egyszer ölelje a zuhanó búcsún, haló szerelem-
mel,
halhatatlan csókkal, holtában is élve, még egyszer ölelje
az egész világot?

Szeretet

Mennyi ember van,
akit szeretek.
Mennyi nő és férfi,
akit szeretek.
Rokonszenves boltileányok,
kereskedősegédek, régi és hű
cselédek, lapkihordók, csöndes,
munkás írók, kedves tanárok,
kik vesződnek a kisfiammal.
Találkozunk mi olykor-olykor,
meg-megállunk, szemünk összevillan,
s én még maradnék tétovázva,
talán hogy elmondjam ezt nekik.
Mégsem beszélek, mert csak a részeg
aggastyánok s pulyák fecsegnek.
Ilyesmiről szólni nem ízléses.
Meg aztán nincsen is időnk.
De hogyha majd meghalok egyszer,
s egy csillagon meglátom őket,
átintek nékik kiabálva,
hajrázva, mint egy gimnazista:
"Lásd, téged is szerettelek."

Özveggy a villamosban

Ennek az özveggynek itt a villamosban
nem akar senki se
helyet adni.

Csak áll s lesi, hogy
hová
ülhetne le.

Szemében pedig ez van: Irgalom,
kegyelem, emberek.

Messziről jövök én,
gyermekszobákon és temetőkön
bukdácsoltam előre,
míg ide jutottam.

De elhalt az uram, nincs, aki védjen,
elhaltak fiaim,

leányaim, kedves vejeim is,
s most egyedül
teszem meg ezt az utat,
a végállomásig.

Mondjátok, emberek,
ha láttok itt, amíg dülöngök,
rendkívül-furcsa, kis fekete kalapomban,
rogyadozó térdemmel,
s a gyakor szüléstől
megroncsolt méhvel,
nem jut eszetekbe
az édesanyátok?

Gépírókisasszony

Ülsz.

Figyeled azt, amit hallasz, és a szavam
villámként cikázik át gyors agyadon,
s renddé tömörítve,
ragyogva szikráz ki ujjaid hegyén,
amint vered ezt a zakatoló, ezt az ördögi-keserves
acélzongorát.

Így múlik el a mi életünk.

Szakadatlanul munkában, éber figyelemben,

gépek közt,

kerepelve folytonosan,

csúnya robotban, bár a fejünkben

fény van és értelem, szivünkben a jóság.

Beszélni se tudsz már arról, ami érdekel,

vagy ami fáj még.

Akárcsak én.

Gondolatom felesége.

Lelkem hitvese.

Gépírókisasszony.

Egy rossz költő mily megindító

Egy rossz költő mily megindító. Már évekig
nem beszéltek felőle, azután lassan elfelejtették.
Megkopva és őszén bandukol most, szakadozott
kabátja gombja fityeg, s kiadatlan verseit füttyörészi
a téli szélnek. Mennyi gőg és erő. Az arcán
gyűlölet, irigység, mely messziről valami éteri
bánatnak látszik. Mellette a híresek,
kiket fizetett cikkek magasztalnak és ünnepelnek a vad
hangversenytermek tapsai, kalmárok, vagy szerencsevadászok.
Kopaszodó, büszke apostol-homlokára az élet
tette könnyes koszorúját, fölistenítve
ifjúkori álmát, melyben egyre jobban hisz.
Még a rossz táplálkozástól és tüdőbajából származó
soványsága is stílusos. Akár a könyvben.
Hiába beszéltek, kritika, irodalom.
Ő az idealizmus. Ő az igazi költő.

Kalauz

Mért érzem én azt oly gyakran
és egyre visszatérőn,
mindig világosabban,
hogy villamoskalauz is vagyok?
Dülöngve a kocsi ingó
talaján,
bőrtáska nyakamban,
állok.

Amint pedig megsimítom
homlokomat s a koplalástól
kis arcomat,
halavány emléke ég életemnek
az ujjaim hegyén
s emlékezem.

Aztán mikor vágat a kocsi,
hadonászom, magasba kinyúlva,
tépem kezeimmel
őrjöngve a bőrszíjt,
csöngetve indulást, újra megállót,
és rossz fogaim közt
szidom, ezt a komisz életemet
s a komisz gazdagokat.
Úgy hogy már nem is ő,
hanem én,
a csontja, a teste,
a vére, a lelke,
egészen.

Mért érzem én ezt?

Beteg

Nyomorultul fekszik.
Szegény.
Mit tegyek?
Mit beszéljek hozzá?
Ugráljak-e cirkuszi célkarikákon,
mint a bohóc?
Pénzt adjak?
Muzsikáljak?
Csücsörítsem-e undok részvétre a szájam,
mikor övé a fájdalom,
a testi szenvedés,
a láz,
s nem közeledhetem, bárhogy akarnám,
hisz zárt világa
csak az övé.
Nincs itt más megoldás.
Csak egy.
Élni e rettenetes életet,
egészségesen.
Rettenetesebbnek lenni, mint az élet.
Kikacagni azt, aki
szenved.

Vidék nappal, éjszaka

Legelők vannak erre.

Legelők.

Ispánházak, kalyibák.

Pálinkamérés.

Pajták, istállók.

És újra legelők.

Aztán álmos, közönyös emberek.

Csirkék, tehenek, bivalyok.

Disznók.

Csak a fák szépek nappal,

mik mindenütt szépek.

Éjjel pedig a csillagok,

a világmindenség jelzőlámpái.

Aki itt szenved, mind fölfelé vágyik,

lengeti karjait, együtt a fákkal,

emeli arcát s nézi az eget,

fönn-fönn a Sziriuszt, az Aldebaránt.

Micsoda élet, micsoda fény és

micsoda díszlet, micsoda színház.

Mint egy operaház csilláros mennyezetje.

Mily gazdag. Mily közeli s tébolyítóan-szép.

Mily párizsi.

Régi dajkánk egyetlen öröme

Itt lakik a dajka, aki rokonom,
rokona a fiamnak,
rokona a feleségemnek,
mert hét évig szolgált nálunk és mi szerettük.
Azóta férjhez ment egy asztalossegédhez,
mellöttünk, e sötét pincelakásban él,
mos rá, vasal és főz, mint nekünk azelőtt,
kedves és szelíd munkásasszony.
Ha kérdezem, hogy van, azt mondja: jól.
Ha kérdezem, mi baja, azt mondja: semmi.
Ha kérdezem, mit akar, azt mondja: semmit.
Nem volt gyermeke néki,
a gyermeke az én fiam volt,
s most gyermeke a gond.
A gond meg a szegénység.
A gond meg a nyomoruság.
A gond meg az árvaság.
Sötét az ablaka, ha arra megyek,
nem ég a lámpa, tűz se világít,
szemétbe kapirgál, súrolja a padlót,
sóhajtva rakosgat és maga elé néz.
De egyszer meglestem: a falra mosolygott,
egyedül volt otthon s a falra mosolygott,
mert látta magát, amint egy este
fényes konyhánkban állt a gáz-sütőnél,
karonülő fiammal, nagyon-ifjan,
s dalolt.

Hetedhétország

Megettem a világot, s kiokádtam.
Az élet meglehetősen egyforma.
Országhatárokon, nyelvterületeken robogtam előre,
oly szemtelen gyorsasággal,
hogy magam is megijedtem.
Guten Morgen! mondták, de másnap már: *Bon jour!*
s egy furcsa délután
dalolva köszöntek: *Good afternoon!*
Népek hálósobáin füleltem, bekukucskáltam kulcslyukakon,
meglestem, mit csinálnak egészen magukban.
Egy anya szoptatta nyugős csecsemőjét.
Tornyokra is másztam, múzeum és képtár anyagát
habzsoltam, áruházak őrült
mozgólépcsőin zakatoltam.
Fönn az irodában négyszáz gépirólány
kopogott halványan.
Hallottam a nagyszerű gramofon-osztályok
négermuzsikáját,
vettem nikotinmentes pipát, nyakkendőt, rádióantennát,
csőpostán fizettem a fényes alagsor
száznolcvanhetedik pénztáránál,
s utána a tetőn ananászt ebédeltem.
Hideg- és melegvíz-szolgáltatás minden szállodában,
néhol éjfélkor is lehet borotválkozni,
könyvet vásárolni. Telefonhívásra
nyomban házhoz mennek. Ámde, bevallhatom,
végső benyomásom fölöttébb leverő.
Mert mikor vonatom száztíz kilométer
sebességgel lihegett e dicső városok
felé a füstben, a vékonyan csorgó
holdfényben, mindenütt láttam riadozva,
igen jelentősen
az ébren-alvó, népes temetőket.

Vágy eltévedni

Én már unom azt, hogy azért szeressenek, mert én vagyok.
Más az én vágyam. Eltévedni éjszaka a sivatagban,
mint a mesében. Menni a sűrű sötétben,
egy kis fényjel után, benyitni egy házba,
hol lámpavilág ég s vígan lakomáznak.
Várni, amíg kínálnak, letelepedni
rakott asztalukhoz, étlen és szomjan,
csak mint kósza vándor, ismeretlen senki,
valaki, kinek a saruja csupa por.
Azután vigyázni, hogy nézi a gazda
lassan-evő szájam, gyorsan-ivó torkom
kortyait, a kezem, mozgó kezem árnyát
s megrendülő arcomat, oly jó szeretettel
gyönyörködve bennem, mint egy kutyában.

Költő

Mint a mozdonyvezető,
ki szemével a messzeségben a kazán előtt évtizedekig áll,
anélkül, hogy gondolna arra, miként került oda,
s nem gondol erre akkor sem, mikor szakadékok mellett röpül el, cepelve
magával tulajdon életét és mások életét,
s akkor se gondol erre, mikor dübörögnek a mélységek alatta, s izgalmas
pillanatokban a kormánykerékkel zabolázza a veszélyt,
és látja a tüzet,
de talán eszébe jut, hogy miért mozdonyvezető, és hosszan eltöpreng
azon, hogy miért lett mozdonyvezető,
ha karácsony éjszakáján a völgyben szétszórt falvak ünnepi gyertyavilágát
pillantja meg:
úgy engem is
ennek az estnek lámpafénye hív komoly elmélkedésre,
s megkérdem magamtól, hogy miért vagyok.
Lehet-e csöndesen beszélnem,
oly őszintén, mint enmagamhoz a sötét szobában,
mielőtt meggyújtanám a villanyt,
s a nap végeztén magamba tekintvén számot vetnék magammal,
itt az emberek előtt?
Hisz ők is egyedül vannak,
és az ember miért ne értené meg az embert?
Most emlékezem az út kezdetére,
melynek kanyargóján rejtélyesen idejutottam,
s kutatom fürkészve azt a gyermeket,
kinek fejében még rendezetlenül hevernek össze-vissza a képek,
a célok, okok és szándékok.
Mily zűrzavaros az élet ilyenkor
s milyen sötét.
Láttam feketét, fehérét,
éreztem keserűt, édeset,
s nem tudtam menni se jobbra se balra.
De olykor, ha este kongott a harang,
vagy az inga-óra dallamos, komoly emberszavával
elverte a tizedet,
s a lámpa alatt ültek kedveseim,

talpig aranyban,
szerettem volna, hogy ez ne múljék el,
hanem maradjon meg,
nem úgy, mint a festmény, melyet képíró alkot,
egymás mellé téve világost, sötétet,
de úgy, amint van,
változva csodásan, mozogva az időben,
s élve egészen.
Azt hittem, hogy csak én estem így a világra,
élet halál közé,
és senki más nem érzi azt, mit én érzek.
Sajnáltam magamat, az embereket és az
állatokat is, melyek velünk együtt haladnak.
Játszottam én ekkor ezer játékot,
olyan kimondhatatlant, hogy most mondom ki először.
Csalóka bújósdit titáni erőkkal,
ravaszul ügyelve, hogy rajt ne kapjanak.
Falinaptárunkat orvul föllapoztam,
s ezt írtam egy lapjára, magamat ijesztve:
"Mit gondolsz te felőlem, ki ezt ide írtam,
messze barátom?" És hogy odaértem,
hónapok múlva, mint egy légyottra a jövőben,
néztem az írásom, s gondoltam a messze barátra,
ki azt odaírta. Hallgatom a szívem.
Próbáltam lejegyezni minden kardiogrammot.
Orvos akartam lenni, gyógyítója magamnak
és az embereknek. De ez se segített.
Akkor daloltam, mint az eső-bűvölő pap,
aki az őskorban karjait kitérte: "Felhők,
minden felhők, szeressétek a mezőket,
minden villámok, mennydörgések, szivárványok és fellegnépek,
jöjjetek és dolgozzatok miértünk."
Így értem én erre az útra,
melyen járok azóta.
A félelem vezetett,
mert féltem nagyon, hogy meghalok, s a sötétben kiabáltam
követelőzve, hogy a többiek rám figyeljenek,
szánjanak meg és szeressenek.
Megszántak engem ők,
szerettek is, s én is szántam és szerettem őket.
Egyik kezemben a félelem, másikban a részvét,

ballagtam előre,
s közben elmúlt fél életem.
Most ezt vallom utolszor: csak a betű, csak a tinta,
nincs semmi más, csak a szó, mely elzeng
s visszhangot ver az időben, csak a szó, mely
példázza az időt, s úgy múlik el, hogyha beszéljük,
mint ütőereink gyors kopogása, s ha látjuk,
olvasva szemünkkel, akkép tűnik tova, mint az
emlékeink az élet ütemére.

De belőle ébred meg minden, ami elmúlt,
ő rakja egészbe azt, ami csonka,
föltámasztva a holtakat, egybefűzve őket, akik élnek.
Légy is mellettem, örökre, te csodák csodája,
aki azt műveled, hogy az életem
másoké, és másoknak élete az enyém,
és kézről-kézre forog a titkos ajándék,
örök cserében, az enyém a tiéddel,
s te tarts meg erősen, mindig, eleven lánc.

Intés az öregebbek tiszteletére

Bizony hajoljatok meg az öregebbek előtt,
akár utcaseprők, akár miniszterek.

Nem oly tiszteletet prédikálok én tinektek,
mint a papok s az iskolai olvasókönyvek.

De vegyétek számba, mily nehezen mentitek át ti is
évek veszedelmén törékeny szívveréstekeket

ezen az embernek ellenséges földgolyón,

s ők, kik negyven, ötven, hatvan évet éltek,

hány téli reggelen, hány tüdőgyulladás

gázoltak át, hány folyó mellett haladtak el éjjel,

s hány gépkocsitól ugrottak el az utcasarkokon,

míg váratlanul éltetek állanak, időtől koszorúzva,

mint a csodák, mint akik háborúból jönnek,

egyenesen, mint a zászlórúdak, s egyszerre kibontják,

hogy ámuljatok, vihar-csapott, de visszahozott életüknek

méltóságosan lebegő, békét hirdető, diadalmi lobogóját.

Boldog, ihletes napjaim

Az órák homloka lüktet.
lázás az idő.
Nem is tudom, mi van velem.
Látom az órát.
Minden órát a világon,
azt, amely siet, azt, amely késik.
Hallom az óraütést és a harangot,
álmomban is.
Érzem a percet.
Észreveszem a csöndes ebédlőn
villa, kanál közt a kést, az ölö kést,
mely sorsokat bont meg, kettévág mindent,
a szájon a jelt, mely egy életet tár föl,
a szóban a kardot.
Az órák homloka lüktet:
lázás az idő.

Bekötött szemmel

Mint akinek bekötötték szemét
s elvitték a rablók egy éjjeli autón
a szörnyű szobába
a véstörvényszék elé,
hol gyertyavilágnál vallatták zsványok,
aztán szemét bekötve, újra bekötve
cepelték az éjben,
rosszvégű kalandra,
ordítóan-iszonyú
sorsa felé:
úgy jöttem én is e furcsa világra,
bekötött szemmel,
s úgy megyek el innen,
bekötött szemmel,
nem tudva honnan, nem tudva hová.
Csak téptem a kendőt síró szememről,
örökre csak téptem. De a végső percben,
ha leszek s nem-leszek, ugye, majd föloldod,
Isten?

Piac

Hadd mondjalak el, te piac,
piac te, kit megvet az ünnepi szónok
s a nyavalyás költő,
mily szép vagy a fényben, milyen diadalmas.
Lüktetve zszibongasz. Az élet ütemére
pezsgesz előttem,
roppant-teli szaggal, a túró, a tejföl
savanykás szagával, a sajtok kövérő,
sárga illatával,
vanília ízzel, búzzel és szeméttel,
gyermeki forgók papír-viharával,
vartyogva a vidám
kofák kacajától.
Micsoda hatalmas, isteni színház,
együtt az ételek és a virágok,
minden, ami jó, szép, a szájnak, a szemnek,
kánaáni bőség.
Eleven tojások rózsaszínű héjjal,
hóvirág a parasztkendők csücskén,
jácintok kék feje, halavány kelvirág,
arany sárgarépa.
Fémtisztító porok rozsdaszín rakása,
fekete-retkeknek szomorú kis dombja,
mint valami sírdomb,
s fölötte viola, mintha rajta nőne,
gyászolva valakit.
Ordító paprika,
paprika-füzérek, mint a vörös orrok,
fokhagyma-gerezdek, torma, fehér torma,
lila karalábé,
s halvány-zöld selyemben, fényes viganóban
a büszke saláta.
Azután narancsok, gyermeki mennyország,
sötétsárga labdák, óriási halomban,
játszani és enni, enni, édes labdák,
narancsszín narancsok,
s dió is, dió is az öblös kosárban,

szilfa-garabóban, merre csörög, mondsza,
dió is, karácsony, karácsonyi lárma.
De látod-e ottan, mily véres a bódé,
és látod-e ottan a húst, a vörös húst,
a rózsálló tüdőt és a barna májat,
a szívet, a csontot?

S ott a halasnál, a gömbölyű kádban
úszkál a tükörponty
mártír-testvérei vérétől pirosuló
zavaros vizében,
s már fogja az ember, két szemét benyomja,
élve megvakítja,
kaparja keményen gazdag pikkelyeit,
és meghal a hal most
vakon és véresen, ezüst páncél-ingben,
akár egy katona,
csodálatos, szörnyű, csodálatos, szörnyű,
hős-néma halállal.

S a késes is itt jár, itt jár körülöttünk,
ármánykodó képpel, drámai mosollyal,
shakespeare-i orgyilkos, egyszerre elénk lép,
beleség fülünkbe, háta mögül gyorsan
kirántja a pengét, kínálja a kését
gyilkolni meg ölni.

Mégis gyönyörű ez, mégis ez az élet,
s hallgatom, hogy dalol keserűt, édeset.
Hallom én a dalát: "alma és ibolya".

Egy falusi kislány árulja áruját,
véletlen áruját: "alma és ibolya".

Népszínmű szoknyáját aszfaltra terítve
kiabál az égbe szoprán nevetéssel:
"alma és ibolya".

Mint mikor a költő véletlen szavait
összezendíti a szeszélyes szerencse,
csodás találkozáson, a szívben, az agyban,
én is kiabálok: "alma és ibolya".
Ibolya és alma. Alma és ibolya.

Krúdy Gyula

Rómában egy éjjel, rettenetes erővel
láttalak téged:
ívlámpák, babérfák közt, egy diadalív
árnyán remegtél föl,
deresedő, tékoz, mámoros, nábobi,
ábrándozó, részeg, zokogó cimbalmos,
borba és könnybe fúlt régi lakodalmon,
mindig folytatódó ősi lakodalmon,
apám lakodalmán, fiam lakodalmán,
nagyapám lakodalmán, unokám lakodalmán
muzsikálok nekünk ősrégi bánatod
duhajul és halkán, nekikeseredve,
bortól csorgó arccal, könnytől csorgó arccal,
szivarhamus arccal nézed a dáridót, -
magyar-bucsúztató, testvéri magyar te,
süllyedő világban utolsó, legelső
cigány.

Nagy a reggel

Nagy a reggel is. Operett-írók,
bohémek, napi harminc
cigaretátók keserű abrakjával,
éjszaka hivatalnokai,
nézzétek, hogy indul a hegyek mögül
az ismeretlen ifjú.
Gyermek vagyok én is ilyenkor,
csupa kezdés,
nyugtalan szívdobogás.
Találgatom, mit hoz nekem,
hiszek benne, ki hisz még,
vele hancúrozom,
rigóival füttyörésem.
Úszunk fiammal az üvegöld vízben,
fényes nyilalással,
mint a halak,
majd a fáradságtól boldogan lihegve
partra rogyunk, és akkor
vizes hajunk a homlokunkba csapzik,
minthogyha sírnánk
a reggeli láztól,
s meztelenül,
kurjantva kanalazzuk
az aludttejet.
Minden nap újra csalódom,
mint mindenki.
Tíz órakor unottan ásítok,
délben fáj a fejem,
délután a telefon kagylója
szavak moslékját hömpölygeti felém,
de a reggelt, a reggelt mégse felejtem.
Emlékezem rá akkor is,
mikor este mindketten megöregedtünk,
s én fekszem az ágyban,
ő meg hitetlenül,
vénemberként csoszog az utcán,
sötét papucsában,

árnyék-üstökével,
s beszórja ablakomat
fekete szemetével,
hideg, kiégett pörnyéjével
a napnak.

Ha játszanak a gyermekek...

Ha játszanak a gyermekek, órákig készülődnek,
rakosgatnak, tanácskoznak, majd hirtelenül
végeszakad az egésznek. Nincs ennek közepe,
csak eleje és vége. Mondd, nem ilyen-e éppen
az ember élete is, mely elkezdődik,
aztán gyorsan befejeződik? S a közepe, mint a semmi.

Tömeg

Kik másznak amott a hegy peremén, föl az égbe, oly közel már hozzá,
hogy nemsokára tenyerükkel érintik,
mit akar ez az emberi förgeteg, e sok szív, e sok agyvelő az ordas sziklá-
tól és bolyhos pagonytól, mellyel úgy összeolvad,
hogy már dobog a kő is és gondolkodik az erdő?
Jaj, mennyien vannak. Szinte megzavarodom, hogy nem tudom összefog-
ni őket, egy szóba, egy kézbe, úgy, mint látom és érzem,
s fősorakoztatni a haladás roppant ütemében, jobbra és balra, fehéren,
kéken, megmutogatni
mind együtt, e sok egyet, e domború szirtek
és mély völgyek lombos meredekjén.
Emberek ők mind, nincs egy se, ki ne volna érdekes, vagy nevezetes, ki-
jöttek ide, a természetre ráfeküdt a város,
az óriás, a másik természet, elhozva elébe azt, ami fáj, ami él, a halott
természet mellé, a vágyat,
éltetve a földet és vizeket.
Lélezkzik az erdő titáni zöld tüdejével. Mellette, alatta, fölötte pedig lüktet
az ember,
csont-törzsével, karjai ágával és idegei finom hajszálgöyökével,
mozogva a napban, a porban. Gyerekek, dajkák, katonák, cselédek és
családok, melyek örökre egyek.
Gépírókisasszonyok a padon bámulva ünnepi kezeiket, melyeket ölükbe
fektettek, mint beteg csecsemőket,
s munkásujjaikból még egyre bizseregnek a meg-nem-írt betűk.
Úrifiú sétál, előkelően, leverve cigarettája hamvát,
nyírt körme ragyog, sápadt-gonosz arca
gömbén mosolyog a titkán, melyet senkise tud még,
de pár nap múltán a képeslapban látjuk tán, számmal a nyakában,
mint többszörös rablógyilkost, vagy mint enyheszívű sikkasztót,
goromba bilincsekkel vékony, vajszínű csuklóján.
Ó, mily vad lihegés. Mily ájulata a sok törtető élet-akaratnak,
s mily zenebona a nyár ünnepén. Lábatlan katona fönn a gyöpön, szinte
lógva az égben,
cimbalmot üt, vattás, beteg cimbalomverővel,
mely halovány, jodoformszagú, kórházi bánatot permetez szét, megvallva

egy dalban, ami neki minden,
de a nép csak táncol és hahotáz, izzadt örömmel.
Messze az alkonyi erdő mélyén szerelmes
cigaretta-pontok égnek pirosan, s köztük a lány pipacskoszorúval
örjögő haján, s tépik szájáról a csókot, mint korai, fanyar vadcseresznyét.
Lámpavilág gyúl a nyári vendéglőkben, melyek odaragasztott
fészkek gyanánt himbálóznak a szakadékon, és hegedű rí,
végtelenül bús csimpolyaszó, bőfögés dudával feleselve.
Itt letelepülnek falni az ezrek, az apák, az anyák,
részegek és szerelmesek, csapzott hajjal, elszántan, mint valami táborozó
hadsereg,
zsírt, vaját, cukrot s kenyeret, sok kenyeret, és kortyolni a tejet mintegy
anyamellből.
Kimenős, beteg pincér pihen mint vendég, vörösabroszos asztal mellett,
gyermekének sajtot rendelve, s lesi unottan, de bizonyos szakértelemmel
is, hogy szolgálja ki a szaktárs,
ki meredező fejek fölött röpül, asztalkendője sirályszárnyán, a tömeg e bús
viharában,
kezében tizenöt tányérral s tizenöt söröskorsóval, hogy a falánk gyomor-
nak legyen mit enni és inni.
Aztán a villamosok rohama, mikor a fehér cipők feketére mocskolódtak,
és rohanó hadioszlopok vágtatnak a célhoz,
gyenge leányokat, özvegy anyákat a földre tiporva,
kik visító kisfiúkat eleinte magasra tartva küzdenek, majd a porba lerogy-
va,
színpadi hősnőkként hevernek, csókolva árva porontyukat, és nyafogva
szidják az életet,
és hátratekintenek, hogy nincs-e ki védje őket, hogy nincs-e mögöttük a
férjük,
ki régen föld már a temetőben.
Nincs senkise itt. Nincs senki, csupán az éj meg a harc meg a pénz meg
az ököl,
az ifjúság, mely előre száguld, vak diadallal. Hallani vad szívdobogását.
Látni százezer koponyát, melyre közöny borul, sok ragadozó körmöt,
egy jámbor urat, ki fekete szalmakalappal áll, s egykori jóléte minden ma-
radékával, három aranyfogával
és pityókos orral, bortól hályogos szemmel köszönti az ünnepi estét, kövér
felesége karján.
Tömeg, egyforma mindig, bárhogy nevezzenek,
te, ki törvényt látsz és ítélsz s életet ordítsz, vagy halált,
és erre meg arra rángat a kor zivatarja,

májusi lombbal, dallal az ajkadon, ifjú virággal
mily rettenetes vagy.
Álmomban is hallom a hangod az éjfél süket partján, s látom
hatalmas bálvány-arcodat, tétova-gyors mozdulataid,
rémítve magányom, melybe csupán az én szívem templomi csengője
csenget,
és megtelek keserű, kiabáló kétségbeeséssel,
mert teveled múlik el s teveled dübörög tova a céltalan élet.

Aki ma meghalt

Aki ma meghalt,
csak egy órával ezelőtt,
az olyan régi énnekem,
mint Nagy Sándor, vagy Xerxes katonái.
Fülében csönd van,
szájában por és némaság.
Ha emlegetik régi szobánkat
régi barátok,
ólomnehéz fővel próbálok
emlékezni rája.
De már nem értem, idegen.
Csodálkozásom tettetett.
Én a felejtés hosszú-hosszú
zászlójával takarom őt le,
rongyos közönnyel, hallgatással,
mert úgysem érem el soha,
és messze van,
mint Nagy Sándor, vagy Xerxes katonái.

Temetők

Nézd a temetőket,
mily roppant kövérek,
milyen virágosak,
legyektől, lepkéktől
hogy zengenek, és mily
vidámak a fényben.
Jaj, pedig mit ettek?
Csontot, húst, agyvelőt,
anyákat, apákat,
apró gyermekeket.
Mégis mosolyognak.
Repedő bendővel,
torkig jóllakottan,
zsírosan, pogányul
mégis hogy nevetnek.
Mint mindent túlélő,
komisz aggastyánok,
kik már mindent tudnak,
kik már mindent ettek,
és bő ebéd végén,
szörnyű élet után
bölcsen adomáznak.

Vendégség közben

Még ég a lámpa is,
még bort is töltenek,
még meleg a szoba,
de én már elmennék.
Derék mulatság volt,
vér folyt és könny is folyt,
édes vér és sós könny,
s most csak ismétlődnék.
Kit csókoltam meg itt,
kire haragudtam?
Mindent elborít most
cigaretánk füstje.
Ismerem az ízét,
a színét, a szagát,
a sok tapasztalás
gazdag koldussá tett.
A tavasz: zöld festék.
A nyár: forró higany.
Az ősz: esőköpeny.
A tél: fagy és fűtés.
Nem mondom, nem lenne
unalmas se talán.
De minek maradjak,
hisz láttam a javát?
Bocsátsatok meg ti,
kik még tartóztattok.
Nekem már elég volt,
lassan hazamennék.

Utolsó kiáltás

Én nem hiszek semmiben.
Ha meghalok, a semmi leszek,
mint annak előtte, hogy
e földre születtem. Szörnyű.
Hozzád kiáltok majd utólszor.
Légy jó anyám, örök sötétség.

Zászló

Csak bot és vászon,
de nem bot és vászon,
hanem zászló.
Mindíg beszél.
Mindíg lobog.
Mindíg lázas.
Mindíg önkívületben van
az utca fölött,
föllengő magasan
egész az égben,
s hirdet valamit
rajongva.
Ha már megszokták és rá se figyelnek,
ha alszanak is,
éjjel és nappal,
úgy hogy egészen lesoványodott,
s áll, mint egy vézna, apostoli szónok
a háztető ormán,
egyedül,
birkózva a csönddel és a viharral,
haszontalanul és egyre fönségesebben,
lobog,
beszél.
Lelkem, te is, te is -
ne bot és vászon -
légy zászló.

Régi pajtás szemüveggel

Galambősz lettél, gyerekkori pajtás.
Jaj, merre jártál,
milyen malomban, hombárban aludtál,
te lisztes molnár?
Tízperceink bohóca, szemtelen kis
csörgő szarkája,
sehogyse illik hozzád e paróka
meg a komolyság.
Virgonc szemedben is üveg van, vékony
jéghártya rajta,
alóla bámulsz, ümmögsz, hogy "Dezsőkém,
édes Dezsőkém."
Én nézem egyre, nézem a szemed most,
az ismerős, víg,
régi szemed, befagyva ott a jégben,
a jég alatt lenn.
Milyen nyugodt és távoli, milyen bölcs,
majdnem hideg már.
De az enyém az forró, cimborám, lásd,
csorog a könnytől.

Anya

Megláncoltál megint a karjaiddal,
anyám, anyám.
Reám raktad a gyöngeséged mázsás
bilincseit.
Most hordalak fájó lelkemben téged,
amint te hordtál.
Rád gondolok, kávédra, könnyeidre,
özvegyi földre.
Veszekszem én veled és gondjaiddal,
foggal-körömmel.
Ha vidáman ballagnék egymagamban,
mellettem lépkedsz.
Első nő rég-elveszett édenemből,
Éva leánya.
Gyötörsz te is, áldott, s én mint gavallér,
sírva szeretlek.

Színésznő

Kékkel-sárgával burkolja magát,
félarca maszk, a másik meztelen,
valamitől állandóan részeg
s kancsít.

A könnye glicerin,
fiatal mellén hét tördőfés,
méreg az ajkán.

Minden este meghal,
aztán vacsorázik.

Miért sikoltoz?

Miért rántja le a csillagokat?

Miért gyújtja föl a szobát?

Miért hazudja azt, ami nincsen?

Lángot evett

s ábrándokkal vajúdik.

Tombolva, kacagva

vérben szüli meg a sorsod, a sorsom.

Szent kettősség titkos csodája,
szeretők, anyánk.

Egy hang

Tudod, ki vagyok én?

Meggyújtom a hajam, lobogva vágtatok,
mint eleven fáklya,
rézkampóval vájom ki átkozott szemem,
fölvágom ereim, s az égre szökik föl
piros csobogással
a szörnyű szökőkút.

Népkertbe ha méház, tejjel az emleje
bimbóján a dajka,
alvó csecsemőjét megfojtom a bölcsőn,
játszódba-kötődve, kandi unalomból.
Aztán, ha kedvem van, roppant gyülekezet
megriadt fülébe
oly szót susogok én, hogy rá babonásan
bőgnek a tömegek, s tekézve vetik le
poklokra a csontom.

Mert rontanak engem szüntelen a tolvaj
évek, s feneketlen rontás vagyok én is.
Nem lanyha aludttej, nem egy iktatószám,
hanem az esztelen, mennydörgő istenek
egyragú bolondja.

Tudod, ki vagyok én?

Indulatszavak

Őrült pillanat gyermeke: ember,
emléke a láznak,
melyben az ajkak egymásba harapnak
vágyak forradalmán,
és a fogak ezüst ragyogásával
összekocódnak.
Mért feleled, hogy mindenki királyi
ágyban született meg,
a vér bíborában?
Mért félsz szakadatlan, gyáva, mi érhet?
Mért szorítod hideglelős kézzel
azt a kilincset,
s mért állasz az utcán, mint egy számológép
porlepte közönnyel,
dupla szemüveggel, vonva a vállad,
mint kit egy ásítás langyos unalma
lökött ki a földre?
Vidd a szerelmet.
Ragadd meg a tébolyt, melybe fogantál,
csillagok testvére, előre a pályán,
cikázva garázdán, öncélú szeszéllyel.
Véletlen hercege, égi kalandor.
Ember.

Elégia

Mint zenekarokban a klarinétok legélesebb hangjai,
melyek túlríkoltanak mindent, úgy szól az én kétségbeesésem.
Ki mondja, hogy rövid az élet? Hosszú az, nagyon hosszú,
ki-nem-várható utazás, egyik helyről a másra,
hánykódás a zavarban, melynek nincs soha vége.
Elhagynak, akiket szerettünk, elhagyjuk, akik szeretnek,
elhagynak a barátok, elhagynak a remények,
csak mi maradunk itten, a tenger időben,
ébredve, elaludva, munkálkodó szívünkkel,
gondolkodó velőnkkel, folytatva robotunkat.
Miénk az izmok acélja, a pénz, az egészség,
csupán az élet nem, mert már sokat éltünk,
s ismétlés az egész, ismétlés lomha unalma.
Lélektelen kézzel kanalazzuk az ételt,
hörpintjük poharunkat. Ismerjük az ízek özönjét,
a nők száját is, kik fényes selyemingben,
mint gyors, tétova lángok lobognak a homályban,
és sírnak megkoszorúzva karjukkal az ágyat,
hogy hajnalban keserves válásra üt az óra.
Ismerjük ami volt s lesz, kérdésre tudjuk a választ,
tudjuk előre a tavaszt, a nyár ragyogását,
s azt a pillanatot, hogy koradélutánon
végigfut a körúton az ősz és tépi a ponyvát,
s gyászbaborul a zúgó kávéház körülöttünk.
Máskor ilyenkor vártuk, kavarva feketénket,
a szent, ritka vadat, a sorsot, a nagyszerű sorsot.
Ám most nincs csoda már. Csak a régi van, csak a régvolt,
csak a bánat van, s az higgadtan, de keményen
fújja goromba dalát. Dicsérd azt a parancsot,
mely idején golyót küld ifjú szivedbe,
s átkozd, százszor-ezerszer átkozd meg a sebész-kést,
mely elránt a haláltól s itthagya hosszan a földön,
lábbadva, halaványon, hegesedő reménnyel.
Mint zenekarokban a klarinétok legélesebb hangjai,
melyek túlríkoltanak mindent, úgy szól az én kétségbeesésem.